

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΚΩΣΤΑ

ο Όραρ
μυθιος
δνει...

Επιμορφωθισμ: Σοφία Βρϊζισον

FYLATOS PUBLISHING

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΚΩΣΤΑ

Copyright για την ελληνική έκδοση
Βικτώρια Κώστα
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2023

Συγγραφέας: ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΚΩΣΤΑ
Εικονογράφος: Σοφία Βρίτσιου

Επιμέλεια: © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια: Χρύσα Γκανούδη © Fylatos Publishing

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση τμήματος του παρόντος έργου για λόγους σχολιασμού ή κριτικής. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση περιορισμένων τμημάτων για επιστημονικούς λόγους, με υποχρεωτική αναγραφή του τίτλου του έργου, του συγγραφέα, του εκδότη, της σελίδας που αναδημοσιεύεται και της ημερομηνίας έκδοσης. Απαγορεύεται οποιαδήποτε διασκευή, μετάφραση και εκμετάλλευση, χωρίς αναφορά στους συντελεστές του βιβλίου και γραπτή άδεια του εκδότη και του συγγραφέα σύμφωνα με τον νόμο.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-187-8

Ο Θεός
ήπιος
δίνει...

Εικονογράφηση: Σοφία Βρίτσιου

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXIII

Έξους ανθρώπους που είναι γάντζοι δίπλα μου
προσφέροντας αγρότερα αγαθά, σοφία και στήριξη!
Αίψως εσάς, τιποτα δε θα ήναρ το ίδιο!

Αγαπητοί αγαπώσες,

Ενεργιστώ να αγγίζω ποερά την καρδιά σας
για δείοντάς την και αφήνοντάς ερείθερα
ηοηρά αισθημάτα ηου, ίσως, κρατάτε και εσείς
ηρειδωμένα φοβούμεροι την αγερευθέρωσή τους!
Να θυμάστε γάρ ποερά πως ποιά γα όμοιος βιώνει έντονα
τα συναισθημάτα του, γειαρμηθιρά!

Αφιέρωμα στο νησί και που θα σε ήρθομαι

Εκεί που τα δέντρα συναντούν τη θάλασσα,
εκεί που η φύση ανακατεύει όλα της τα μεγαλεία,
εκεί που η ψυχή ευφραίνεται και ζωντανεύει,
εκεί είναι, τελικά,
που νιώθεις ελεύθερος και αποδεσμευμένος.

(Εκεί που καταφέρνω να εξελισσομαι,
εκεί που αισθάνομαι ζωντανή,
εκεί που ξεχνώ κάθε δυσκολία της ζωής,
εκεί που τα ηλιοβασιλέματα φαντάζουν με παράδεισο
παρκαλουθώντας τα από τις κορυφές των βουνών
και τις ακρογιαλιές των παραλιών,
εκεί που περιμένω με ανυπομονησία
να ξανά αντικρίσω φίλους αληθινούς
και ανθρώπους κοντινούς
ζώντας έρωτες καλοκαιρινούς.

Εκεί, σε αυτό το νησί, τον δικό μου παράδεισο,
αφιερώνω αυτό το ποίημα.

Δίχως το μέρος αυτό,
ολάκερη η ζωή μου θα ήταν ανόμοια.

Γιατί όταν, εκεί, ο ήλιος δύει,
εγώ ζωντανεύω,
πυρώνομαι κι αναζωπυρώνομαι γράφοντας ποίηση,
ονειρεύομαι, ερωτεύομαι.
Δηλαδή, ζω αληθινά!

Ερωτήματα γερύ ευτυχίας

Ποιος ορίζει την ευτυχία;
Από τι είναι εκείνη εξαρτημένη;
Πόσο εύκολα μπορούμε να σταματήσουμε
να πληγώνουμε τους ανθρώπους;
Στοχεύουμε κατευθείαν στα τοιχώματα της καρδιάς άθελά μας
ή αισθανόμαστε ευφορία
όταν τους αφήνουμε
να μας περιμένουν,
να μας ερωτεύονται,
να μας ποθούν;
Αν έπρεπε να μοιράσουμε την ευτυχία με ποσοστά,
ποιο είναι εκείνο που αναλογεί στον έρωτα
και ποιο σε όλα τα υπόλοιπα;
Τελικά, ο έρωτας αυτάρκης
κι όλα τα υπόλοιπα συμπιεσμένα;
Γιατί άλλοι προτιμούν τη μοναχικότητα και τη μοναξιά;
Πράγματι τις προτιμούν;
Ή απλώς συμβιβάζονται, αφού δεν καταφέρνουν να ερωτευθούν;
Ή έχουν πληγωθεί βάνουσα
από μάταιες ελπίδες κίβδηλων ερωτών
που άφησαν στίγμα μελανό
στον περίφημο τόπο του μυαλού
και την εύθραυστη οικουμένη της καρδιάς;
Αλλά, ποιανού θα ήταν επιλογή
να αφαιρέσει τον έρωτα και τον πόθο από τον βίο;
Μήπως είναι απλά συμβιβασμός, αναγκασμός,
απόφαση εν βρασμώ ψυχής;
Αλλά όταν έχεις πληγωθεί βαθιά,
από ήμερο ζώο
πώς να μη μεταμορφωθείς σε άγριο τέρας
που σκορπά άψυχα αισθήματα ακυρώνοντας συναισθήματα;
Και, τελικά, μήπως είναι η κοινωνία υπεύθυνη
και χρήζει επαναπροσαρμογής κατευθυντήριων δυνάμεων και στόχων;

Κεφάλαιο απευγνωσία

Νιώθουμε παράφορα παγιδευμένοι εντός ενός κλουβιού
με τη μορφή λαβυρίνθου
που αυτοαποκαλείται καθημερινότητα.

Εναποθέτω τις ευθύνες στη σκυτάλη του βίου
δηλώνοντας έτοιμη να ενστερνιστώ κάθε του απόφαση.

Υ.Γ. Αντέχεις να αφηθείς και να ακολουθήσεις
όποια τρέλα σου λάχει έστω και για μια φορά;
Αντέχεις να γκαζώσεις τη δική σου προσωπική μηχανή
και να αφηθείς ελεύθερος στους δρόμους της αυτογνωσίας σου;
Μερίμνησε μήτε και αυτό που θεωρείς εσύ πραγματικότητα,
αποτελεί, τελικά, ψευδαίσθηση και σκευωρία του νου!

Προβληματισμοί γερύτουβιου

Τελικά, η ζωή είναι ένα ταξίδι
ή μήτε μια περιπέτεια
που μοιάζει με πτήση προς προορισμό άγνωστο;
Εκείνη χαρίζεται απλόχερα, δίνεται, δωρίζεται.
Όσα μια διαδρομή παρόμοια μ' εκείνη στην ύπαιθρο,
γεμάτη ανηφόρες και σκληροτράχηλα μονοπάτια,
ολοκληρωμένη από κατηφόρες
και ορισμένες εύκολες κι ευθείες διαδρομές,
πορεία ανόμοια για καθέναν,
άλλοτε κουραστική και άλλοτε πιο ευχάριστη
μα πάντοτε μοναδική!
Τη βιώνει καθένας μοναδικά με επιλογές διάφορες.
Ο δρόμος του βίου χρωματίζεται
μέσω των χαρών και των δύσκολων στιγμών,
αλλά μονάχα όποιος βουτά
τόσο σε γαλαζοπράσινα νερά
όσο και σε βούρκους
μπορεί να πει πως έζησε αληθινά,
πραγματοποίησε όνειρα και μετενσάρκωσε προσδοκίες,
έδωσε νόημα σε οράματα και ιδέες
που πρωτίτερα ήταν απλώς λέξεις συνδεδεμένες
σε κομμάτια χαρτιών σχηματίζοντας προτάσεις,
ταξίδεψε σε παραδείσους και κολάσεις,
είδε, γνώρισε, μαγεύτηκε, ερωτεύτηκε.
Δηλαδή, έζησε.
Χρειάζεται προσπάθεια για να φυτέψεις
στο μονοπάτι σου δέντρα βγαλμένα από τους σπόρους της καρδιάς!
Οι στιγμές ανθίζουν ομορφαίνοντας τη διαδρομή,
αρκεί τα όνειρα να λαμβάνουν χώρα
στον πραγματικό
κι όχι στον παράλληλο κόσμο,
αίσθημα ξεγνοιασιάς να πηγάζει!
Τότε μονάχα κάποιος ζει,
ζει αληθινά παίρνοντας βαθιές αναπνοές
που πηγάζουν από το οξυγόνο της περιπέτειας.

Όταν ο ήλιος δύει, εμπνέομαι και γράφω στο χαρτί
όσα αδυνατούν να ειπωθούν διαφορετικά.

Όταν ο ήλιος δύει, ονειρευόμαστε.

Όταν ο ήλιος δύει, αφήνουμε τις ψυχές μας ελεύθερες
να χορεύουν ρυθμικά στο θρόισμα των φύλλων.

Όταν ο ήλιος δύει, περπατάμε ξυπόλυτοι στην ακρογιαλιά.

Όταν ο ήλιος δύει, σε σκέφτομαι
και σε ερωτεύομαι ολοένα και περισσότερο.

Όταν ο ήλιος δύει, σιγολιώνω για εσένα.

Όταν ο ήλιος δύει, σε αισθάνομαι κοντά μου κι ας έχεις φύγει.

Όταν ο ήλιος δύει, πιστεύουμε σθεναρά
στην πραγματοποίηση των ονείρων μας.

Όταν ο ήλιος δύει, ερωτευόμαστε την ίδια τη ζωή!

Όταν ο ήλιος δύει, βιώνουμε κάθε συναίσθημα πιο έντονα.

Τελικά, ποια είναι η δύναμη του ηλιοβασιλέματος;
Πόσο εύκολα αποδεχόμαστε τα αισθήματα που μας διακατέχουν;
Αντέχουμε να τα ξεκλειδώσουμε;
Πώς συμβάλλει η ποίηση στον βίο μας;

*Υ.Γ. Μέσω των συμμευριμέτων χοιμημάτων,
ενεργιστώ τα απατηρώρισετε
και τα ασοδεχτείτε τα συναισθηματά σας
βιώποτας κάρτε χοιμημαφοταδικά
απαρξώς των εμψειριώη και των σκέφειώη σας!*